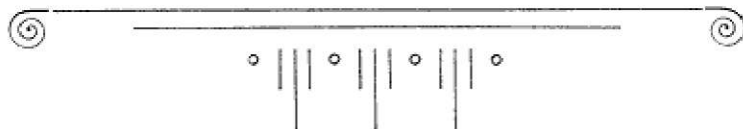

LJUBLJANSKI ZVON

Iz polpreteklih dni.

Mimo naju šli so svetli maji.

Mimo naju šli so svetli maji,
smehljajoče rože na vrteh,
mimo šla je sladka pesem v gaji,
mimo zvezde jasne šle v nočéh,

mimo naju so hitele nade,
ljubav šla je mimo plakajoč! —
Majev ni, ne rož, ne pesmi mlade,
v dalji skriva se brezzvezdna noč . . .

Treba ni bilo šestnajst pomladi.

Treba ni bilo šestnajst pomladi,
pa mi je ranil srcé tvoj pogled,
treba ni bilo gorkih objemov,
sladkih poljubov, ne milih besed!

Treba ni bilo šestnajst pomladi,
pa iz sŕcá mi je zbežal pokoj,
ljubav pognala je trnje in cvetje —
rasla je s srcem, rasla z menoj!

Treba ni bilo — a vendar je bilo!
 Trebalo bode — a vendar ne bo!
 Kak naj zabi te srce ljubeče —
 moja mladost živi tebi samó! —

✱

Moja mladost vsa tvoja je bila,
 in nikdar ne bodeš ti moj? —
 Treba ni bilo šestnajst pomladi —
 da le v spominih jih nosim s seboj!

Molitev.

Dišeča avrora se dviga
 k solnčnemu bogu v višave,
 vse rože drhtijo v molitvi,
 k nebesom dvigajo glave.

Vse rože drhtijo v molitvi,
 ovenčani vsi tihi so gaji,
 in skrite so v tihi molitvi
 pobožne misli, vzdihljaji:
 „O, daj nam solnca, Jehova!“
 O Bog, ljudem daj ljubezni,
 in konec bode vseh boli,
 vseh skritih srčnih bolezni.

Trubadurska.

Tjela bom v gaju si tičico
 in pesmi jo bom naučila:
 „Nekdaj je bilo — v nedavnih dneh,
 v tej vasi je deklica bila,

ki mir je ljubila nebeških zvezd
 in gaja skrivnostno tihoto
 in lilije, rože in rožmarin
 in srca ljubav in dobroto! —

Ugasnile zvezde so v nočni mir
in zašli so v gaje vetrovi —
in lilije, rože in rožmarin
odeli so beli snegovi! —“

In pela bo tica mi dan na dan,
o srčnih prevarah bo pela —
In pol mojih boli in pol mojih ran
iz srca bo s pesmijo vzela! —

Kerub na straži.

Kadar oblaki beli hitijo
v sinje daljave — baš nad menoj,
mili prijatelji srcu se zdijo:
„Prosim, vzemite še mene s seboj!“

Moje srce nemirno, viharo
večnega si potovanja želi
v tiste dežele, kjer zlatožárno
solnce moje sreče blesti . .

Vi ste brez ciljev — beli oblaki,
moj je trenutek, v katerem živim! —
Jasno moj cilj blesti se v daljavi
— toda kerub je na straži pred njim!

Beli kerub — ah, z mečem ognjenim —
ne! — z ostro brušeno koso stoji! —
Z mrtvim pogledom, s srcem ledenim
straži mi srečo mladih dni! . . .

M. P. Nataša.

